

Není-li však ustanovení § 5 přílohy k IV. částce mírové smlouvy Versailleské vůbec normou práva známkového a nemůže-li tudíž býti právním základem pro rozhodování úřadu, příslušného rozhodovati ve sporech v rámci tohoto práva vzešlých, jest nař. rozhodnutí, opírající se právě o ustanovení to, nezákonné, a bylo je proto zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž měl nss příčiny zabývati se jednotlivými námitkami stížnosti svrchu uvedenými.

Č. 3781.

Pozemková reforma: K výkladu pojmu »vlastník« podle záborového zákona.

(Nález ze dne 21. června 1924 č. 7173).

V ě c: Dr. F. P. v B. proti státnímu pozemkovému úřadu o poplatek dle § 61 příd. zák.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — —

Spornou mezi stranami je jediná otázka, je-li ve smyslu zák. záborového vlastníkem prodávaných nemovitostí st-1 Dr. F. P., či náležejí-li nemovitosti ty k souboru nemovitostí, patřících, jak žal. úřad v nař. rozhodnutí uvádí, rodině P-ské.

Při řešení otázky té je pak dle názoru nss-u v první řadě rozhodným, komu nemovitosti ty vlastnický patřily v den počátku účinnosti zák. záborového (dne 24. dubna 1919), t. j. komu nad nimi příslušela právní dispozice vlastnictví, třeba i toto vlastnické právo dosud (vkladem do knih) nebylo založeno. A tu netvrdil st-1 ani v administrativním řízení a netvrdí toho ani ve stížnosti, že by již před 24. dubnem 1919 byla mu příslušela právní dispozice na základě titulu, stačivšího k založení formelního vlastnictví nad rozprodávanými nemovitostmi, nýbrž dovozuje pouze, že dohoda mezi dědici ujednaná — kdy se tato stala, stížnost neuvádí — musí býti vztažena k okamžiku nápadu dědictví, poněvadž na Slovensku pojem »hereditas iacens« je pojmem neznámým. V den nápadu dědictví nestal se však st-1 ještě výlučným vlastníkem rozprodávaných nemovitostí. Vždyť stížnost sama uvádí, že J. P. zůstavil dědicům, aby se mezi sebou dohodli, chtějí-li vůbec a jak chtějí mezi sebe rozdělití dědictví. Při nápadu dědictví tyto nemovitosti netvořily ještě svůj vlastní majetkový objekt od ostatní pozůstalosti oddělený, nýbrž byly jen integrální součástíkou pozůstalosti v jejím celku jako jednotky majetkové. Nebyl tedy st-1, jak z udání stížnosti samé plyne, v době nápadu dědictví v nižádném výlučném právním vztahu k těmto nemovitostem, nýbrž konkuroval jen jako dědic se svými spoludědici k pozůstalosti celé, jejíž pouhou součástíkou byly nemovitosti nyní rozprodané.

Vlastníkem ve smyslu zábor. zák. nestal se tedy st-1 již nápadem dědictví, nýbrž mohl se jím státi teprve dohodou mezi dědici uzavřenou, a faktickým rozdělením dědictví, na základě dohody provedeným.

Názor stížnosti, že st-1 již nápadem dědictví, tedy jak stížnost uvádí již v r. 1913, stal se vlastníkem rozprodávaných nemovitostí, je tedy právně mylný. Že by dohoda o rozdělení dědictví a faktické rozdělení

mezi dědici bylo se stalo před 24. dubnem 1919 neb že by stpů byl k rozdělení tomu, stavšimu se po tomto dni, dal svůj souhlas, stížnost ani nevrdí a nebylo to tvrzeno ani v administrativním řízení.

Avšak jedno aspoň z tvrzení těch bylo by muselo býti vzneseno, neboť jen tím mohl by st-l dovoditi správnost svého názoru, že s hlediska záb. zák. jest on vlastníkem prodaných nemovitostí.

Zásadní souhlas k prodeji nebyl také dán Dru F. P., nýbrž správě P-ského velkostatku a žádost, aby poplatek nebyl předpisován, podala Moravsko-slovenská banka v O. jménem J. P. jako vlastníka, nikoli jménem st-le.

Jestliže za tohoto stavu věci žal. úřad vycházel ze zjištění a názoru, že s hlediska záb. zák. není vlastníkem rozprodaných nemovitostí st-l, nýbrž že tyto tvoří jen součást pozůstalostního jmění jako celku, napadlého společně všem zúčastněným spoludědicům po J. P. čili, jak ne zcela přesně se vyjadřuje, celé rodině P-ské, nelze právem tvrditi, že zjištění to zakládá se na vadném řízení.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 3782.

Zajištění bytů. — Řízení před nss-em. — Policejní právo trestní: Zruší-li nss pro nezákonnost rozhodnutí úřadu o zajištění bytu podle § 13 zák. č. 225/1922 ve znění zák. č. 87/23, není již touto skutečností o sobě způsobena nezákonnost trestního nálezu, vyneseného před vydáním zmíněného rozhodnutí nss-u pro přestupek podle cit. § 13 pro jednání odporující onomu zajišťovacímu rozhodnutí.

(Nález ze dne 21. června 1924 č. 10.530).

V ě c: J. D. a spol. v K. proti župnímu úřadu v Košicích o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Trestním nálezem z 5. listopadu 1923 byli M. M. a E. H., majitelé domů č. p. —, pak soudní oficiál J. D. v K. uznáni vinnými přestupku proti § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb., jehož se dopustil tím, že majitelé domu byt župním úřadem zajištěný jinému pronajali, J. D. pak že do bytu pro jiného zajištěného se nastěhoval. Obvinění byli podle § 13 zák. č. 225/22 odsouzeni k peněžitě pokutě po 2000 Kč a zároveň nařizeno, aby do 4 dnů sjednali stav zákonu vyhovující, t. j. aby byt dali k dispozici J. G.

Nař. rozhodnutím zamítl župní úřad v Košicích odvolání, sníživ trest majitelům domů uložený na peněžitou pokutu po 1000 Kč.

Skutkovou podstatu shledal žal. úřad v tom, že nebylo dokázáno, že Dr. J. E. sporný byt před jeho zajištěním vypověděl, že proto zajištění z 5. července 1923 ve prospěch F. B. stalo se právem a že okolnost, že nastěhování nájemníka F. B. se protáhlo, na věci nic neměnila, proto i zajištění pro J. G. stalo se právem.

Do rozhodnutí toho jest podána stížnost jak majiteli domu, tak nájemníkem. — —